

Det fede liv

© 2000 by Per Straarup Søndergaard og
CDR-Forlag, Skolebakken 11, DK-8000 Århus C
Tlf. 8612 3078 – fax 8619 9566
www.forlagene.dk / cdr@forlagene.dk
Omslag: Ulla Rose Andersen
Tryk: Nørhaven A/S
Bind: Bogbinderiet Centrum
ISBN 87-7841-192-0

Ekspedition:

Boghandlen eller direkte hos CDR-Forlag, fax 8619 9566

Romanen er blevet til efter mange samtaler med unge i technomiljøet – både før og under selve skriveprocessen. Endvidere har jeg brugt min research fra to tidligere bøger, jeg har skrevet, nemlig *Den hårde kerne – om bander og kriminelle grupper af unge* og *Stoffer for sjov – om unges brug af illegale rusmidler*.

Handlingen i romanen er opdigtet, men jeg har bestræbt mig på at give personer, miljø og beskrivelsen af stoffernes virkninger og bivirkninger et autentisk præg.

I tilknytning til romanen findes et opgavehæfte med arbejdsopgaver og spørgsmål til de enkelte kapitler og en oversigt over supplerende litteratur.

Per Straarup Søndergaard

KAPITEL 1

Fuck, fuck, fuck! Fuck mor, fuck far, fuck stræberklassen og alle de kortklippede og velfriserede drenge og alle de tjekkede sild med store bryster og stor hjerne, med de velformulerede meninger og det selvsikre blik og den svage antydning af smil, når de overbærende så på hende. Miss Bonderøv. Den nye. Tilflytteren, der var rejst og havde ladet de gode tider blive tilbage. En kort overgang i 2.g havde hun følt sig populær. Og hun havde været lige ved at få hul på det med venner og kærester. Men så skulle hun flytte. De gode tider var forbi. Selvfølgelig var de det. Johanne havde vidst det hele tiden. Sådan noget fortsætter ikke. Det går over. Lykke er bare en forbigående flygtig tilstand og selvsikkerhed et stillads, der blæser omkuld. Arbejdstilsynet burde gribe ind, tænkte hun med et pludseligt grin. Åh nej, ikke samfundsfag. Ikke noget der mindede om skolen i dag. Men nu kom oldævlslæreren vadende ind på nethinden i sine sko, der var alt for store, og i sin brune fløjlsjakke og med en humor, der var ældre end Odysseus. »Vi kan vist lige så godt springe Johanne over i dag. Hun har sikkert alligevel ikke læst... gnæk-gnæk.« Så spring da for helvede, spring i havet. Bare spring ud af mit liv og ind i en tidsmaskine, så du kan komme et lysår tilbage i tiden, der hvor du hører hjemme, mand. Der ville han måske ligefrem være moderne? Hun smågrinte igen. Og dog... hans hår ville stadig være forkert, stadig ligesom være redt frem og tilbage på en gang, og han ville stadig svede de der underlige

sveddråber, der var blåhvide ligesom skummetmælk. Måske ville de gamle grækere også synes, at han var irriterende? Polle-drengen som Bettina kaldte ham. Bettina var den eneste i klassen, som Johanne var lidt sammen med. Hun var lidt af en enspænder og ikke rigtig veninde med nogen, men inden for den sidste måneds tid var Johanne begyndt at se hende en gang imellem uden for skoletid. Polle-drengen. Man kunne sgu da heller ikke hedde Poul i Grækenland. Apollo måske? Eller Apollon? Var navnet Poul virkelig beslægtet med Apollon? Nej, det kunne ikke passe. Det var han for dum til. Skrub så ud af mit hoved, din nar, og lad mig være i fred! I dag vil jeg ikke mindes om noget fucking gymnasium. I dag vil jeg være i fred. Være alene.

Johanne kiggede på de sandede striber på ruden efter den sidste slagregn. Hun burde pudse den. Men den var så stor, og så kunne det vel også være lige meget. Hun kunne jo stadig se bilerne og containerne på parkeringspladsen, og hun kunne se blokken overfor. Hun kunne se vinden hvirvle støv op, se hvordan sandkornene hang i luften formet som en snegl, som en lille tornado. Se nogle oppustede gråspurve, der sad og skuttede sig i en busk. Det kunne hun se. Så det var vel godt nok? Hvorfor så bekymre sig om de beskidte vinduer? Hendes mor ville gøre det. I det øjeblik hun trådte ind ad døren, ville hun se det. Hun ville sikkert styre lige ud i køkkenskabet efter en spand, fylde varmt vand i og gå i gang med samme. Og hun ville fortsætte, indtil den mindste plet var væk. Alt så sterilt ud, når hun havde været der. Hendes eget hjem lignede en udstilling, og der var aldrig et hår, der sad forkert på hende. Måske var hun blevet hjernevasket af at arbejde på hospitalet, tænkte Johanne. Hendes mor var i hvert fald skide

bange for sygdomme og bakterier og snakkede altid om renhed og sundhed og drønedede rundt og lavede aerobic og gymnastik. Hun var sgu så sund og så aktiv, at det ikke var til at holde ud. Fuck mand.

Det gik bare ikke længere mellem de to, og Johanne var flyttet. »Tak mor, fordi jeg har fået min egen lejlighed. Og fordi jeg fik lov til at skifte gymnasium.« Hun udstødte et HA! så højt, at hun blev helt forskrækket over at høre sin egen stemme og det lille ekko, som betonen kastede tilbage.

Da Johanne var mindre, gik det bedre. Men dengang kunne hendes mor også få lov til at styre og behandle hende som den lille pige, hun var. Problemet var, at hendes mor stadigvæk så på hende som en lille tøs, der ikke kunne finde ud af noget som helst. Hendes drøm om en datter var en marionetdukke, hvor hun kunne trække i snorene og styre alle bevægelserne. Hun ville styre alt og kontrollere alt. Ikke give slip. Derfor havde de fået flere og flere konflikter, efterhånden som Johanne var blevet ældre. Og de kunne skændes, så det bragede, fordi de begge to var lige stædige og lige hidsige. Og det var gået helt i kage, da hendes mor havde fundet ud af, at Johanne havde røget hash. Det var endt med, at de kom op at slås.

»Og hash, Johanne. Hvad bliver det næste?« Hun fattede ikke en skid, den bitch. Og hun sagde hash med et langt, hvislende »shhhh,« og det var, som om ordet slet ikke ville formes i hendes mund. Johanne kunne tydeligt høre, at hendes sunde, fornuftige mor ikke anede en brik om, at der er en million unge, der ryger hash hver weekend, og at de altså ikke alle sammen ender på en overpisset madras som en anden Christiane F. De vil bare lidt væk, først trykke den af og så ryge og glemme, at der er noget, der hedder en

fucking mor og oldævl og andre af verdens plager. Glemme, for helvede... krav og forventninger og eksaminer og »du skal nok blive til noget. Det er jeg sikker på.« Blive til noget. Jeg er sgu noget. Stemmen kværnede ophidset inde i Johannes hoved, og den blev ved. Jeg er lige her. Lige nu. Og jeg vil mærke, at der er liv i mig og ikke udsætte det til en eller anden forventet fremtid, hvor jeg måske er død. Jeg vil sumpe lidt, synke lidt, falde i staver over en myre, der starrer hen over et tæppe, hvor trådene føles tykke som træstammer. Fucking forventninger. Fucking krav. Jeg skal nok komme tilbage. Jeg har bare brug for en pause en gang imellem.

Johanne havde hældt det hele lige i synet af sin mor. Hun havde råbt og skreget og mærket, hvordan blodet kogte i hende, og hvordan hendes hænder sitrede. Og så vendte hendes mor som sædvanlig på en tallerken. Fik den der sørgmodige tone i stemmen og sagde, at det jo var for hendes egen skyld, og at det var hendes fremtid, det gjaldt. Hun kiggede på Johanne med sit mørke, tungsindige blik, der fik hende til at ligne et såret dyr. Der kom noget helt specielt over hendes mor, når hun kiggede på den måde. For lige så hektisk som hun plejede at være, lige så tung kunne hun blive. Hun blev så frygtelig selvmedlidende, og det irriterede Johanne ad helvede til. Hun talte stille og roligt. Ordene flød ud af hende som en tyk, varm grød. Hun knoklede, sagde hun, for at holde deres hjem pænt, og for at Johanne kunne få sin uddannelse. Fuck den selvmedlidenhed. Den var til at brække sig over! Skyld, skyld, skyld. Pludselig blev det bare for meget, og Johanne tændte fuldstændig af. Hun tog fat i håret af sin mor, sparkede til hendes ben, så hun faldt, og trak hende et stykke hen over det lyse gulvtæppe. Trak indtil håret løsnede

sig. Johanne kiggede på de lyse totter, hun havde i hånden, og på de blodrøde stænk. Hun blev helt glad over de utrolige kræfter, hun havde. Men hun nåede kun at nyde sødmen i få sekunder, inden hun mærkede en masse stikkende slag i ansigtet. Det føltes som et haglvejr med hagl så store som sten. Men det var mønter. Hun så dem, da hun kiggede ned på tæppet. Der lå en mindre formue foran hende. Hun mærkede på kindbenet under det ene øje. Det dunkede, og det gjorde ondt. »Skrub ad helvede til! Ud af mit liv, din lille lede møgtøs. Du er et nul. Og du bliver aldrig til noget – andet end en skuffelse.« En tåre løsnede sig i morens ene øjenkrog og løb ned ad hendes kind. Hun stod der på en gang såret og kampberedt og stadig med den lille skål med buspenge i den ene hånd. Fuck hende, tænkte Johanne og råbte: »Jeg er fandeme glad for, at jeg er blevet en sort plet på dit liv i stedet for en hvid plet på lagnet. Jeg skal pine dig, skal jeg. Resten af dit liv. Din lede sæk.«

Og så var hun gået. Ned til havnen, hvor folk holdt i lange køer ved færgerne. Hun gik og gik, gik på asfalten langs bilerne og var ligeglad med, at folk gloede på hende og hendes skrammede ansigt. Hun sparkede ud efter en måge, der lettede med et skrig, og skridtede hen over en svensker, der lå og prøvede at få sine dåser med Jaka Bov ned i en plasticpose. Det lugtede af tjære og lidt af rådden tang, men allermest af biler. Hun stoppede ikke, men gik bare med hænderne begravet i lommerne og blikket rettet mod asfalten. Og da hun kom hjem igen, ringede hun til sin far og spurgte, om han ikke nok ville hente hende. Nu.

De skulle aldrig være steget ud af bilen, tænkte Johanne. Der havde de det godt. Der var kun de to –

Johanne og hendes far – og de hørte musik og snakkede lidt. Hun mærkede hans nærvær. Mærkede, at lige nu var hun det vigtigste. Han accepterede hende. Havde ikke så frygtelig travlt med, hvad hun skulle være. De standsede ved en rasteplads, købte en cola og sad og kiggede på bilerne, der kørte forbi. Et fuldstændig gudsforladt sted, hvor jorden hele tiden vibrerede af trykket fra tunge lastbiler, og ordene blev blæst væk af suset fra trafikken. Men det var lige meget. Ind imellem så han på hende og smilede til hende. Han blev næsten genert. Det var så underligt med ham. Hun havde nogle gange været med ham inde i firmaet, hvor han arbejdede, og der stak han ordrer ud til højre og venstre, og folk lyttede og spurgte. Men når man pillede ham ud af hans ingeniør-kostume, så blev han nogle gange usikker og vidste ikke rigtig, hvad han skulle sige. »Nå, vi må også hellere komme hjem,« sagde han pludselig. »Lea venter.«

Navnet fik fortryllelsen til at forsvinde. Lea... Hans nye, smukke veninde, gammel elitegymnast, altid på høje hæle og med en røv, der struttede som en stor melon. Og hendes blik, der kunne fange én og holde én fast, så man ikke turde kigge væk. Johannes far sad altid og nussede hende i nakken. Når Lea var der, var Johanne nummer to. Sådan var det. Desuden var der jo Leas søn, Andreas, der fyldte et halvt hus med alle sine hele og halve computere. Så Johanne skulle flytte igen hurtigst muligt. Og det gjorde hun også.

Hendes far hjalp hende med at finde lejligheden. Han kendte så mange gennem firmaet, og selv om det blev langt uden for byen, så op i røven med det. Hun skulle bare have sit eget. Hendes sted. Hvor hun kunne bestemme.

Alligevel blev hun underligt melankolsk, da den sidste kasse var båret op, og hendes far lukkede døren efter sig. Følelsen af hans knus forsvandt alt for hurtigt, og hans varme og lugten af ham blandede sig lige så stille med den tørre betonluft. Tomhed. Fuck- ing tomhed.

Nu måtte Johanne væk fra det vindue. Ikke stå her længere og falde i staver. Hun kunne høre musik et eller andet sted fra, en eller anden udefinerlig brummen. Hun gik hen og tændte for sit eget anlæg. News – en gammel cd. »Åh, hvor jeg dog elsker dig. Vi mødes måske om 1000 år.« Ja, måske om tusind år eller på fredag. Men ikke i dag. I dag sker der ingenting. Livet sat på stand by og alt aflyst på grund af blæst og ugidelighed. Hun gik videre ud i det lille køkken og tændte for ovnen. Fandt en Marco Bellini i fryseren. »Er det bunden, eller er det fyldet?« Stemmen fra reklamen kværnede i hendes hoved. Nej, det er hverken bunden eller fyldet, sagde hun til sig selv. Det er den tykke gule ost, der gør pizzaen ulækker, og som gør mig federe og federe. Hun tog fat i sit maveskind. Fik fat i en ordentlig håndfuld. Engang var hun slank. En flot pige, hvis hun selv skulle sige det. Men det var dengang i de gode tider. De var forbi. Sådan nogle forsvandt jo.

Hun tændte for fjernsynet, zappede rundt mellem kanalerne. Der var ikke noget. Gik over til hylden med film. Hun havde masser, brugte en formue på at købe dem. Hun elskede film, elskede at lade sig suge ind bag fjernsynets rude. Forsvinde.